P. IO. BAPTISTAE FERRARII E SOCIETATE IESV

DE CHRISTI LIBERATORIS OBITV ORATIO

IN SACELLO PONTIFICVM VATICANO ipso Parasceues die habita.

ROMAE, Typis Alexandri Zannetti. MDCXXIII.

SVPERIORVM PERMISSV.

Mutius Vitellescus, Societatis Iesu Præpositus Generalis.

FAcultatem concedimus, vt Oratio de Passione D. N. Iesu Christi, P. Io. Baptistæ Ferrarij nostræ Societatis typis mandetur, si ita Reuerendiss. D. Vicesgerenti, & Reuerendiss. P. Magistro Sacri Palatij videbitur. Romæ 29. Aprilis 1623.

Mutius Vitellescus.

Imprimatur, si videbitur Reuerendiss. P. Magistro Sacri Palatij Apostolici.

A. Episc. Hieracen. Vicesg.

Imprimatur.

Fr. Dominicus Paulaccius Magister, & Socius Reuerendissimi P. Fr. Nicolai Rodulfij Ord. Præd. Sacri Palatij Apostolici Magistri.

ORATIO.

RVMPE tandem, erumpe quà licet, ex ore, ex oculis, sine Rhetorum fuco incomptus, sine partitionis ordine incompositus, Deo moriente, parentalis dolor. Leuiter dolet B. P. dolorem quicunque suum potest ordinare. Hæc vna tristissimam orbitatem decet eloquentia, confusa cum rerum vniuersitate flebiliter tumultuari. Quanquam vtinam confundi omnia, perturbariq. tum primùm cœpissent, cùm meridiana decolor nocte dies expalluit: cum trepido tumultu dehiscens terra nutauit. Tum sanè, tum potiùs pessundatus rerum ordo est, cùm vilissima subijt supplicia reus apud homines Deus. Hoc igitur lugubre argumentum exlex indicit dolor perorandum ad clepsydram lacrymarum. Ecce autem hodierna rerum confusio nocturno prodigio prænuntiatur: ecce verno sub sydere, florido anni tempore, in horto Gethsemani, sanguine pluit. Et hactenus quidem inter hortos: inter hostes nunc impensiùs exangui desudandum est. Iamq. illi proxima in arena circumsistunt cum facibus, & armis. Faces equidem istas tenebricoso Inferorum igne crediderim esse succensas, quæ clandestinum ad scelus ita præluxere vobis, nocturnæ furiæ; vt obuium noctu Solem non agnoueri-

 tis.

tis. At bene eſt: pœnituit crudelitatis: clementer cum illo agitur: non vulnere, ſed oſculo excipitur. O facinus ab ipſa humanitate barbarum! O crudeliſſimo dignam proditore clementiam! Exclamare libet, Vbi mors non eſt, ſi in oſculis eſt? Iam verò maximus ille, qui cælum, ac terras implet, Imperator ad implendas catenæ ſeruilis infames anguſtias redactus, crudelitatis præda rapitur per triumphum. Ac ne ſummum ſcelus non ritè fiat, è lictorum fæce audaciſsimus neſcio quis, tanquam ſcurra triumphalis Deo captiuo inſultans, ad riſum Pontifici, ad plauſum ſibi captandum, ſonoram alapam infringit. Alapis (miſerum me!) in terris plauditur ad ſalutem, lapſo terrarum Deo. Verùm hæc per ludibria luſit furor: feriò tandem ſcelus aggreditur. Ne ſæuiſſimi virgatores, ne Regum Regi auguſtiſsimo veſtem detrahite, quam illi vnam in rerum omnium inopia plebeium ad integumentum profuſa in alios ipſius charitas reliquit. Ne ſpecioſum forma præ filijs hominum frequentiſsimo in theatro denudate, cuius formoſiſsimus pudor oculorum coniectu grauiùs, quàm verberum ictu vapulabit. Vates infœlix ego ſum. Ecce delicatiſsimi ſenſus verecundia ſubito rubore ſuffuſa cruentatur. Heu ſatis, ſuperque publico dedecore modeſtiam vulneraſtis. Quid expeditis prętere a virgis valentiſsimi tenerrimum in corpus carnifices innocentiam excarnificatis? Vtinam liceret & tibi, Domine Ieſu, ad ſeruilis lanienę declinationem vocem illam ingenuam, & compluribus ſalutarem vſurpare, Ciuis Romanus ſum: ſed ſuperſtitio-

num

num id temporis omnium commune Aſylum Roma- falſis addicta numinibus verum oblita Deum erat ciuitate donare. Extabeſcite iam in lacrymas oculi, quando diuini corporis niues prodigioſi furoris æſtu ſoluuntur in ſanguinem. Ne, quæſo vos, ne vlteriùs lictores. Ad terminales dolorum columnas per Oceanum ſanguinis ventum eſt. Neque enim vna, ſed geminæ videntur in illo verberum turbine, in illa ſanguinis alluuie fixæ columnæ: quarum altera è duro marmore miſericordia mollita non diſſilit, quia ſenſu doloris obriguit: altera in vulnus molliſſima, intolerantiam planè marmorea, quamuis acciſis viribus, inuictæ tamen fortitudinis mole ſua ſtat. Age immenſa pœnarum ſpatia fortiter emenſe perge iam ad coronæ præmia Ductor fortiſſime, quæ militaris tibi plauſus adornauit. Sed quid coronamenti hoc eſt? Hoc deerat etiam hodiernæ portentis immanitatis, vt diuina non ſtellis, ſed ſpinis tempora radiarent. Quanquam mirandum non eſt; quoniam roſas, antequam marceſcerent, in ſui coronam luxus præcerpſit; ſolas coronandæ ſpinas innocentiæ ſuperfuiſſe. Regnandum coronato eſt. Regnum igitur in terris cape, ſed coronæ ſimile, ſyderum Imperator. Enimuerò aprico iam in colle ſublimis, atque ſpectabilis regnas. Iam diſpergis cum Sole manus. Hoc tamen à Sole diſtas, quòd vtrinque occidis. Vtrinque enim occidentis vitæ fines trabalibus clauis acuta ſenſus præfigit acerbitas. Neque verò ſummos inter cruciatus Rex noſter otioſus eſt. Placetne noſſe, ſuburbano Caluariæ in regno quid rerum agat? Arborem ferit alteri ſęculo profuturam:

futuram:

futuram: regalemq. laudem illam iure vſurpat, Hæc mea manu eſt ſata. At ò tragicas Regis vices! In ipſa, quam ſeris, arbore vitæ occidis. Tu verò indigniſſimum iſtum, ſempiterne Rex, occaſum conqueſtus expiras. Audiuit rerum vniuerſitas Regis ſui moribundam conqueſtionem: atque, vt morienti Deo pro viribus iuſta perſoluat, rerum ordine conuulſo funditus tremefacta, & meridianis tenebris flebiliter atrata, parentali nænia vlulauit. In communi rerum omnium ſtrepitu vocem præcludit orationi dolor. Quare priuatum, & mutum dolorem hunc meum publicus naturæ vlulatus perorabit. Dixi.

LAVS DEO, B. V. M.

